

at alle Udstykningsreglerne ere iagttagne, inden Retsskriveren maa tinglæse Dokumentet. Jeg har ikke noget imod, at man fritager Amtmændene for at føre denne Kontrol, og jeg tror ogsaa, at det kan lette Sagernes Ordning noget, at man ikke længere fastholder, at den Slags Skøder skulle gaa gennem Amtskontoret, men jeg tror, at man da maa have en Kontrol et andet Sted, idet Retsskriveren saa bør føre et Tilsyn med, at Udstykningsreglerne ere iagttagne, inden Skøderne blive tinglæste. Ellers frygter jeg for, at vi om kort Tid ville faa en meget stor Uorden paa dette Omraade. Der staar nok i § 1, at naar Udstykningsreglerne ikke ere iagttagne, skal Retsskriveren gøre Anmærkning om Manglerne paa vedkommende Dokument, men en saadan Anmærkning omstøder jo ikke i mindste Maade det etablerede Retsforholds Gyldighed, og jeg tror derfor, det vil være nødvendigt at paalægge Retsskriveren, at han ikke maa tinglæse et Dokument, hvorved en Del af en fast Ejendom gaar over i andens Eje, naar Udstykningsreglerne ikke ere iagttagne, og at det altsaa fremdeles skal være „forbudet“, som det hedder i den nævnte Forordning af 1810, at afhænde fast Ejendom, inden de nævnte Regler ere i Orden.

Jeg synes ogsaa, det er ret inkonsekvent, at man har opretholdt Bestemmelsen i næstsidste Stykke af § 1, der gaar ud paa, at intet Dokument, hvorved en Del af en samlet fast Ejendom bortfæstes eller for et længere Tidsrum end 50 Aar bortlejes, maa tinglæses, inden det paa lovlige Maade er godtgjort, at Skyldsætningen er i Orden; men derimod slettet Forbudet mod Tinglæsning af Skøder, naar Udstykningsreglerne ikke ere iagttagne. Jeg synes, at Forslaget her maa rettes. Ellers vil det sikkert have ret uheldige Følger paa dette Omraade.

Jeg synes heller ikke om den Forandring, som allerede er omtalt af det ærede Medlem for 4de Kreds (Kofod), og som er foretaget i trediesidste Stykke af § 1, hvorefter alle Ejendomme, der undergaa Udstykning, skulle omvurderes til Ejendomsskyld ved næste halvvaarlige Vurdering. Det ærede Medlem for Bornholm var bange for denne Bestemmelse, dersom vedkommende Ejere skulde betale de dermed forbundne Omkostninger. Det skulde de nu vistnok ikke. Han syntes derimod ikke at have saa meget imod Bestemmelsen, dersom Statskassen skulde betale Omkostningerne. Deri kan jeg i og for sig være enig med ham, men jeg tror dog

alligevel ikke, det er rigtigt at paabyde, at der i alle saadanne Tilfælde straks skal foretages Omvurdering til Ejendomsskyld; thi selv om det maaske kan føre til, at Udbyttet af Ejendomsskyldskatten kan bliye en lille Smule forøget, saa kan det nu ikke blive ret meget, og naar Staten saa skal betale Vurderingsomkostningerne, er det ret sandsynligt, at den ikke vil spinde Silke derved, men at Omkostningerne ville mere end sluge det forøgede Skatteløb, der kan fremkomme. I enkelte Tilfælde kan Skattebeløbet jo ogsaa komme til at gaa ned, nemlig naar en Ejendom ved Udstykningen bliver bragt ned under den Vurderingssum, hvor der skal gøres Fradrag, inden Skatten beregnes. Jeg synes, at det i den Henseende var bedre at blive ved Bestemmelsen i Lov om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903 § 11, næstsidste Stykke, hvor der gaas ud fra, at der ikke som Regel skal foretages Omvurdering efter Udstykning før Vurderingsperiodens Udløb, men hvor det er overladt til Finansministeren at forlange Omvurdering i de Tilfælde, hvor han finder det nødvendigt.

Endelig har jeg ogsaa et Par Bemærkninger at gøre om Magelægsbestemmelserne i § 19. Der er allerede fra de to sidste ærede Talere fremsat Betæneligheder ved den Forandring, man har foretaget i denne Paragraf i det andet Ting, idet man i Stedet for at gøre disse Magelæg afhængige af Panthaverens Samtykke, nu kun vil gøre dem afhængige af, at vedkommende Kommunalbestyrelse attesterer, at det vil være fordelagtigt for begge de paagældende Ejendomme, at saadant Magelæg bliver foretaget. Jeg er ikke klar over, hvilken Rækkevidde denne Forandring har for Panthavernes Stilling. Jeg gaar ud fra — og det samme gik det ærede Medlem for 4de Kreds (Kofod) jo ogsaa ud fra —, at man ikke kan forandre noget ved en Panthavers Pant, ved den reelle Genstand, som han har Pant i, uden hans Samtykke. Men det maa jo i hvert Fald være Mening, at man ikke herefter skal indhente Panthaverens Samtykke til saadanne Magelæg, thi Motiveringen af Forandringen var den, at man skulde lette Gennemførelsen af saadanne Magelæg, men hvis man, foruden at skulle have Panthaverens Samtykke, ogsaa skal have Kommunalbestyrelsens anbefaling, saa vil man jo komme til en endnu mere vidtløftig Ordning end den, vi nu have. Altsaa, det fremgaar af Ordene, men det fremgaar ogsaa af Motiveringen, at det er Mening, at man ikke herefter